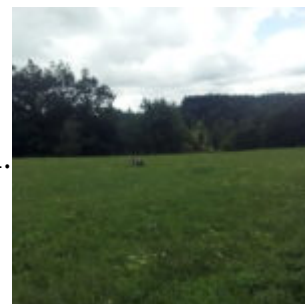

Den devátý – jdeme besedovat.

Do Besednice. Nechce se nám nikam vyjet autem a tak jsme si našli tuten výlet.

Vyjdeme na louky nad penzionem a já si užívám vůně mateřídoušky, která je tu všude. Miluju

tu vůni. Tali asi taky, páč nehodlá zvednout šňupák ani když je volána.

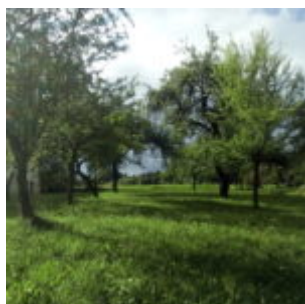

Tudíž je co? Zatčena. A Štajnidlo si šťastně hopiká světem a diriguje motýly.

Když dojdeme do Pustých Skalin, spadne mi čelist. Na kraji vesnice je úžasný malý sad. Miluju sady. Sluníčko do něj svítí a je v něm pohoda, útulno a klid celého světa. Vzhledem k tomu, že už mám některý fotky i stažený, můžu zdokumentovat:

sad

Sad

O kousek dál je stavení jak, kdyby ho sem přenesli z Beskyd:

Škoda, že jsme až po návratu zjistili, že je prý plný prastarých strojů a nástrojů. No tak si to necháme halt na jindy. A protože hezký věci chodí vždycky ve trojici, tak..... o kousek dál stojí moc hezká kaplička:

Stejně tak, jako je hezky upravený sad, nebo kaplička, tak stejně tak je upravená celá vesnice. Všude - ale tím myslím doopravdy všude, je krásně posekaná tráva, čisto, uklizeno, jak před příjezdem tchýně (no možná, že se k někomu i chystala, co já vím ☹). Každopádně teda o vísku je fakt postaráno. Aji rybníček tu mají.

A to si zas užila Talířová. Plovaj na něm totiž dvě kachénky. A nejsou to kachénky ledasjaké. Jsou to kachénky..... umělé ☹ . A zatímco Rumíček malý vědátor to šmėčko odhalí hned z první, tak paní docentka Talířová..... se svým vysokým kví kvé.... prt. Kdyby nebyla na vodítku, tak by měla vesnička po atrakci. Třepe se jak šnuptychl z rychliku, jen jen vyrazit. To se mi hodí, aspoň si můžeme pilovat pozornost na pánčičku i v rušivém prostředí. Šichta teda. A to jde jen o umělý kachny.

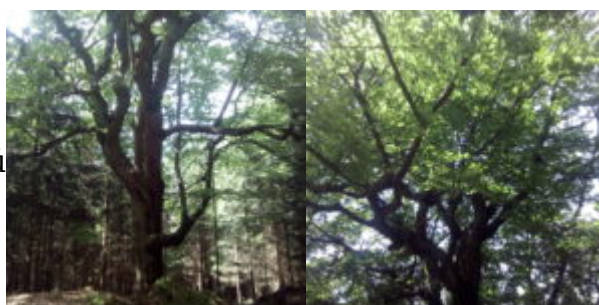
Za vesnicí v lese už můžem zas mít docentku navolno. A stejně navolno je dosti volně ložený pes, který se objeví před námi. Rumíček jest zastaven, Tali taky. Ale ta nevydrží, když se pes

dá do pohybu směrem k nám, a jde mu naproti. A pak se diví, pozornost psa se jí nakonec nelíbí, pes jaksi ovladatelný není. Tali nakonec vezme čáru a letí se ke mně schovat pod sukňě. Celou cestu se pohybujeme v lese po pěšinách, nebo po cestách. Houby zas nikde, ale všude zeleň

*zelená, kam se
člověk podívá*

a krásný koruny stromů

Když se blížíme k Besednici a dáváme psům napít z potoka, odcvakneme Tali z vodítka, na kterém v tom momentě zrovna je a.....ta, ač jinak opravdu vzorovaná, tak teď ještě ani nedopije a už vlítne do mlází takovou tou svou rychlostí, že jsem nakonec ráda, že ji v tu chvíli na vodítku vlastně nemám. Nedopadla bych dobře ☹, přizabila by mě tím skokem. Ona fakt prostě nepřemýšlí. Z mlází vystřelí srnec. Tali naštěstí ne, pravděpodobně můj hlas byl dostatečně varovný. Musím si ovšem trochu počkat, než ji z napachovaného místa vytáhnu. Pod trestem smrti uškrcením pochoduje u nohy a ani si nedovolí hnout chlupem, když před námi přeběhne z lesa do vesnice kočka. To už zase moc dobře ví, že bych naopak přizabila já ji ☹.

Pak si ještě vykoleduje trestný body Rumíček, když hodlá řvát na australáka za plotem, kterej se může strhnout. Nesnáším tohleto, takže je na to rázným hlasem upozorněn ještě

dřív, než se stačí rozpumprdlíkovat a jde mi u nohy jako druhá schlíplá slepice ☹☹. Nevím, co ho to popadlo, tohle ve svém repertoáru nemá. A ani mít nebude, had jeden zrzavej ☹. V Besednici si najdeme jedinou otevřenou hospodu a já se s chutí svalím na lavici na terase. Pivíčko a oběd nevábne kvality. Ale hlavně, že člověk nemá hlad /nebo takhle - nemá ho tak velikej ☹ / . Brtník vymyslel, že se pak půjdeme podívat ještě kus za vesnici, kde by měla být rozhledna. Její existenci popíral už pan domácí, a ač je v mapě uvedena, v reálu tam jaksi není. Jen vysílač. Uprostřed pole. No, to za tu námahu nestojí, tak to točíme a jdeme zpátky.

Tam, kde si Talířová hópla do mlází za srněčkem, odbočujeme na jinou cestu a půjdeme jinudy. Jsem zvědavá, co Tali v tom místě předvede. No, buď fakt nemá tu paměť vůbec, a nebo - a to by mě u ní překvapilo velice - je natolik inteligentní, že to vyhodnotila, jako že nemá cenu už se v tom místě snažit. Každopádně tlape způsobně vedle nás. Když dojdeme k mladému lesu, kde na kraji je spousta šišek, spustíme opět šiškobitvu. Hele to vám je trénink na přesnost. A zatímco Rumíček chytá jako profesijounál, tak TupoFleky - jako vždy - bezcílně lítají, vůbec nechápou, odkud to lítá, ale hlavně že to lítá. A vůbec nejlepší je, když se to do ní trefí. Asi proto, že pak má lepší možnost identifikovat, kde ta šiška vlastně je. No je to prostě..... Tali, no. :-D.

Dojdeme zpátky do Pustých Skalín a odtud už jen chvilku a jsme v penzionu. A jdeme na terasu, na kávičku a pivíčko.

*Prej terasa bez
obsluhy... a co
tihle tři? ☹*

No není tady krásně?? (a to i přes nevalnou kvalitu fotky z telefóna! ☹)

Den devátý – jdeme besedovat.

*Výhled z pastvin
nad penzionem*